

o znanila

ŽUPNIJA KOT BUDNI »VELIKAN«

»Kakor dež namoči zemljo, nato pa v moči te vlage poženejo rastline različnih oblik in cvetovi različnih barv, tako lahko tudi delovanje Svetega Duha rodi v posameznih župnijskih občestvih in skupinah svojske oblike organiziranega delovanja« (Marjan Turnšek, Prebudimo dremajočega velikana, str. 81).

V dolgih 240 letih obstoja naše župnije so v njej pognale »rastline najrazličnejših oblik in cvetovi najrazličnejših barv«. Nekatere izmed teh rastlin so v teku let v skladu z zgodovinskim razvojem zamrle in nekateri cvetovi so se posušili, toda pognale so nove rastline in se razbohotili novi cvetovi.

Kaj vse se je od zadnje četrtine 18. stoletja do iztekajoče se prve četrtine 21. stoletja zgodilo in spremenilo! Med drugim je zanimivo opazovati rast prebivalstva: ob ustanovitvi naše župnije leta 1783 je v njej prebivalo 1172 »duš«, štetje leta 1900 ugotavlja, da ima župnija 3716 prebivalcev, danes jih je že več kot deset tisoč. Od tega je »nedeljnikov« okrog 700.

Tudi statistika nam nekaj pove. A ne vsega. Vprašajmo se, kako živo je naše župnijsko občestvo. Sodobno župnijsko občestvo naj bi bilo »občestvo občestev«. Župnija »dih« s polnimi pljuči, če v njej delujejo živa »mala« občestva kot žlahtni »cvetovi različnih barv«. In takih »malih« občestev je v naši župniji veliko, težko bi vse našteali.

Naša župnija od nekdaj slovi tudi po ubranem cerkvenem petju. K temu precej pripomorejo orgle. Nova »kraljica« instrumentov v naši cerkvi je bila blagoslovljena 10. oktobra 1998. »Glasba nas ponese v stik z melodijo, ki je skrita v globinah naše duše in nas odpira za Boga« (Anselm Grün). In ne

pozabimo, da imamo v našem zvoniku sto let stare zvonove. Letos torej obhajamo kar tri bolj ali manj okrogle obletnice: 240-letnico ustanovitve župnije, 25-letnico blagoslovitve naših novih orgel in 100-letnico posvetitve novih cerkvenih zvonov. To so vsaj trije vzroki za slovesno praznovanje.

J. I.

ŽUPNIJA LJUBLJANA POLJE

DEVICA MARIJA V POLJU

11. oktober - FILIP

Diakon Filip je skrbel za zapuščene vdove in sirote. Bil je navdušen oznanjevalec Jezusove blagovesti, zato ga imenujejo tudi 'evangelist'. Po Štefanovi smrti je prišel v Samarijo in tam oznanjal Kristusa. »Množice so enodušno prisluhnile Filipovim besedam. Poslušale so ga in gledale znamenja, ki jih je delal; veliko obsedencev so z glasnimi kiki zapustili nečisti duhovi, veliko hromih in pohabljenih je bilo ozdravljenih. V mestu je zavladalo veliko veselje« (Apd 8,6-8). Filip je v Samariji izpolnil poslanstvo. Po angelu mu je Bog naročil, naj gre proti jugu, na cesto, ki pelje iz Jeruzalema v Gazo. Po tej poti se je vračal vpliven dvorjan etiopske kraljice, eden poganskih pravičnikov, ki so se oklenili judovske vere v enega Boga in je zato romal v Jeruzalem. Diakon Filip je dvorjanu oznanil evangelij o Jezusu in ta ga je v veri sprejel. »Ko sta prišla do neke vode, je dvorjan rekel: "Glej, voda! Kaj mi brani, da ne bi bil krščen?" Filip in dvorjan sta stopila v vodo in Filip ga je krstil. Ko sta stopila iz vode, je Gospodov Duh vzel Filipa.« (prim. Apd 8,36–39).

ROŽNOVENSKA POBOŽNOST

Zgodovina in izvor rožnega venca se ujemata s staro prakso menihov in posvečenih oseb, da so molili psalme. S temi psalmi je bil prepleten vsakdan posvečene osebe. Sčasoma se je razvila molitev 150 zdravamarij in 30 očenašev, številka 150 ustreza enakemu številu psalmov v Svetem pismu. Rožni venec je razdeljen na tri temeljne dele: veseli, žalostni in častitljivi del. Sveti oče, sveti Janez Pavel II., je dodal tem trem delom še svetli del rožnega venca. Rožni venec je molitev ponavljanja, saj kar pedesetkrat ponovimo eno molitev zdravamarija v enem samem delu rožnega venca. Molitev rožnega venca ni podajanje informacij, je ustvarjanje Božjega okolja, v katerem mi lahko Bog zelo osebno spregovori. Rožni venec nam pomaga, da na poti upodabljanja po Kristusu rastemo naproti cilju, ki je svetost. Najpomembnejši razlog za ponovno odkritje in poživitev molitve rožnega venca je poklicanost vseh k svetosti. »Potrebujemo krščanstvo, ki se bo odlikovalo predvsem po umetnosti molitve.«

Že več kot štiristo let obhajamo poseben praznik Rožnovenske Matere Božje. Sredi 16. stoletja je namreč krščanski Evropi grozila muslimanska nevarnost, ki so jo predstavljali turški osvajalci. Leta 1571 so Turki zbrali v Sredozemlju močno ladjevje. Papež Pij V. si je z vsemi močmi prizadeval, da bi krščanski vladarji združili svoje pomorske sile in se Turkom postavili po robu, vse verne ljudi pa je prosil, naj z molitvijo rožnega venca kličejo pomoč Matere Božje. 7. oktobra 1571 je prišlo do velike pomorske bitke pri Lepantu, v kateri je bilo turško ladjevje povsem uničeno. Zmago je papež pripisal Marijinemu varstvu, zato je naslednje leto določil, naj se v spomin na ta dogodek 7. oktobra obhaja praznik 'Marije Zmagovalke'. Njegov naslednik Gregor XIII. je spominski dan preimenoval v 'praznik naše ljube Gospe rožnega venca', papež Klemen XII. pa je praznik raztegnil na vso Cerkev ter ukazal, naj se obhaja na prvo nedeljo v oktobru. Papež sv. Pij X. je leta 1913 določil, da se god rožnovenske Matere Božje obhaja stalno 7. oktobra, in tako je še zdaj. Močna spodbuda za gorečo molitev rožnega venca so bila Marijina prikazovanja v Lurdu leta 1858 in zlasti v Fatimi leta 1917. Ko se je Marija 13. oktobra prikazala zadnjič, se je predstavila kot 'Kraljica rožnega venca'. Pri tretjem prikazanju je pastirčkom narekovala molitev, ki jo navadno ponavljamo pred vsako desetko rožnega venca: »O Jezus, odpusti nam naše grehe, obvaruj nas peklenškega ognja in privedi v nebesa vse duše, posebno še tiste, ki so najbolj potrebne tvojega usmiljenja.« Papež Janez Pavel II. je 16. oktobra 2002, ob vstopu v 25.

leto svoje papeške službe, napovedal 'leto rožnega venca' – od oktobra 2002 do oktobra 2003. Ob začetku leta rožnega venca je tudi napisal apostolsko pismo Rožni venec Device Marije. V tem pismu je papež v molitev rožnega venca uvedel pet novih skrivnosti – skrivnosti svetlobe, ob katerih premišljujemo o Jezusovem delovanju. **Otroci in mladi ste tudi letos vabljeni, da bi pred večerno sv. mašo v mesecu oktobru po razredih molili rožni venec: ob ponedeljkih 3. in 4. razred, ob torkih 5. in 6. razred, ob sredah 7. razred, ob četrtnih 8. in 9. razred. Začetek rožnega venca v oktobru bo ob 18.30!**

FARNO ŽEGNANJE, 8. oktober

Posvečena cerkev obhaja pravo obletnico posvetitve prav na dan posvetitve oz. na nedeljo prej ali pozneje, če je to ena izmed nedelj med letom. **Naša župnijska cerkev je bila posvečena 10. oktobra 1897, zato žegnanje obhajamo drugo nedeljo v oktobru. Letos se na žegnanjsko nedeljo spominjamo 240-letnice ustanovitve župnije.**

Letošnja žegnanjska nedelja bo še posebej slavnostna, saj bo z nami nekdanji dolgoletni župnik prelat Anton Markelj, ki bo pri pri sveti maši ob 10.00 vodil bogoslužje. Pri vseh žegnanjskih mašah bo darovanje za cerkev in župnijo. Po sveti maši ob 10.00 bo na župnijskem dvorišču srečanje s pogostitvijo. Lepo vabljeni.

MISIJONSKA NEDELJA, 22. oktober

Misijonska nedelja je praznik zahvale in hvaležnosti za delovanje in poslanstvo misijonarjev ter njihovih dobrotnikov in podpornikov doma in po svetu. V misijonih zdaj deluje prek sedemdeset slovenskih misijonark in misijonarjev. V Cerkvi na Slovenskem smo hvaležni za misijonsko prebujenost ljudi, ki z odgovornostjo zrejo prek meja domovine ter z molitvijo in darovi pomagajo pri premagovanju revščine, bolezni, nepismenosti ter drugih stisk in težav.

Celoten mesec oktober je posvečen misijonom. V tem mesecu nas spremljajo trije »služabniki«, ki so obrodili obilo sadu. Pot nam kaže sv. Terezija Deteta Jezusa, ki je iz molitve naredila gorivo za misijonarsko dejavnost v svetu. To je tudi mesec rožnega venca. Potem je sv. Frančišek Ksaverij, eden izmed velikih misijonarjev Cerkve. Tudi on nas drami: ali izstopamo iz svojih oklepov, smo sposobni pustiti svoje lagodnosti zaradi evangelija? Prav tako nas drami častitljiva Pauline Jaricot, delavka, ki je s svojim vsakdanjim delom podpirala misijone: z darovi, ki jih je odtegovala od plače, je začela ustanove, iz katerih so nastale današnje

Aude Mirkovic: SPRAŠEVANJE O SPOLU PRI OTROCIH IN MLA- DOSTNIKI

Leta 2021 so v Parizu zaradi »spolne disforije«, ker naj se torej ne bi istovetili s svojim spolom, obravnavali več kakor 700 otrok, starih od 3 do 18 let. Dogajanje v Franciji (kjer je nastala ta knjiga) in v nekaterih drugih državah je sicer bolj napeto, a filmi, resničnostni šovi, najrazličnejši televizijski programi, programi aktivistov in politične usmeritve tudi nas silijo, da se ovemo krize identitete, ki danes pretresa otroke in mladostnike, prihodnost naše družbe. Strokovni prispevki in pričevanja, zbrani v tej knjigi, nam brez olepševanja kažejo resničnost o konceptih družbenega spola, medicinskih in psiholoških vidikih »tranzicije«, pravnih posledicah ter ranljivosti šolskega prostora, ko je izpostavljen zahtevam, povezanim s spolno identiteto učencev.

Papeške misijonske družbe. In mi, ali storimo iz vsakega dneva dar, da bi premostili prepad med evangelijem in življenjem?

Na misijonsko nedeljo vsako leto poteka osrednja svetovna nabirka za misijone. Nabirka na misijonsko nedeljo se razdeli na svetovni ravni. Sredstva se vsako leto uporabijo za več tisoč misijonskih projektov po vsem svetu. **Že vrsto let v naši župniji pripravljamo misijonski srečelov. Tudi letos ga bomo poskušali pripraviti. O podrobnostih in namenu zbiranja sredstev boste pravočasno obveščeni.**

iz papeževe okrožnice

Posinodalna apostolska spodbuda RADOST LJUBEZNI (AMORIS LAETITIA) LJUBEZEN V ZAKONU

Življenje v veliki družini

Mala jedrna družina se ne sme zapirati proti razširjeni družini, h kateri pripadajo starši, strici in tete, bratranci in sestrične in celo sosede. V tej veliki družini lahko kdo potrebuje pomoč ali vsaj družbo ali znamenje naklonjenosti ali prenaša hudo bolečino, ki kliče po tolažbi. Današnji individualizem včasih pelje k temu, da se ljudje umikamo v varno manjše gnezdo in doživljamo druge kot nadležno nevarnost. Ta osamitev pa ne povečuje miru in sreče, ampak zaklepa srce družine in ji jemlje življenjsko širino.

Biti sinovi in hčere

Na prvem mestu mislimo na svoje starše. Jezus je farizeje spomnil na to, da je zane-marjanje staršev kršitev Božjega zakona (prim. Mr 7,8-13). Nikomur ne koristi, če se neha zavedati, da je sam otrok. V vsakem človeku – »četudi je odrasel ali se je postaral, čeprav je tudi sam postal roditelj, ali če za-

sesta odgovoren položaj – ostaja kljub vsemu temu trajna istovetnost sina ali hčere. Vsi smo sinovi in hčere. In to nas vedno spomni na dejstvo, da si življenja nismo podarili sami, ampak smo ga prejeli. Veliki dar življenja je prvo darilo, ki smo ga prejeli.«

Zato zahteva »četrti zapoved, da otroci (...) spoštujejo očeta in mater (prim. 2 Mz 20,12). Ta zapoved pride takoj za tistimi, ki zadevajo neposredno Boga. Saj vsebuje nekaj svetega, nekaj Božjega, nekaj, kar je v korenini vsake druge oblike spoštovanja med ljudmi. In v svetopisemski ubeseditvi četrte zapovedi je dodano: 'da boš dolgo živel v deželi, ki ti jo dá Gospod, tvoj Bog'. Ljubeča povezava med generacijami zagotavlja prihodnost, ta pa zagotavlja resnično človeško zgodovino. Družba otrok, ki ne častijo svojih staršev, je družba brez časti (...) Takšna družba je obsojena na to, da se spremeni v družbo brezčutnih in pohlepni mladih ljudi.«

Papež Francišek, Radost ljubezni (št. 187-189)

farno žegnanje

FARNO ŽEGNANJE - 240-LETNICA ŽUPNIJE, 8. oktober

Mariji Tereziji in Jožefu II. je uspelo s preoblikovanjem Avstrijske monarhije v absolutistično državo centralizirati ter s tem monopolizirati odločanje o bistvenih zadevah, ki so omogočale suvereno delovanje države navzven in navznoter. Lotila sta se tudi reforme šolstva in predvsem Jožef II. tudi cerkvenopolitične reforme, ki je vplivala na versko življenje vsega prebivalstva, delovanje duhovščine in cerkveno upravno ureditev. V začetku 1782 je Jožef II. sprejel odločitev, da bo v več valovih razpustil vse samostane, ki niso ničesar prispevali k rasti državne blaginje oziroma za njeno rast

niso bili nujni. Med njimi so se znašli predvsem kontemplativni in spokorni redovi. S premoženjem razpuščenih samostanov so po deželah ustanovili verske sklade, s katerimi so vzdrževali odtlej »brezposelne« redovnike in redovnice, podpirali podeželske šole ter financirali »prekvalifikacijo« redovnikov v laične duhovnike, ki so jih potrebovali v številnih novoustanovljenih župnijah. Hkrati z razpuščanjem samostanov je namreč potekala tudi preureditev župnijskih meja.

Župnije so bile po velikosti pogosto med seboj zelo različne ter vse tudi ne ozemeljsko zaokrožene. Med letoma 1782 in 1785 so pod nadzorom državne oblasti škofije izvedle racionalni načrt nove župnijske razmejitve. Glede na kriterij, da naj župnija šteje okoli 700 duš, župnijska cerkev pa naj bo za farane oddaljena največ uro hoda ter da naj potekajo meje župnij glede na meje v naravi (reke, gorska slemena...), je nastalo na slovenskem prostoru več deset novih župnij.

Med prvimi je bila 1783 ustanovljena Devica Marija v Polju. Iz prafare pri sv. Petru v Ljubljani je v novoustanovljeno župnijo prešlo 12 vasi: Besnica (5 let kasneje so jo pridružili župniji sv. Lenarta v Sostrem), Sneberje, Zgornja in Spodnja Zadobrova s podružnico sv. Tomaža, Zalog, Spodnji in Zgornji Kašelj s podružnico sv. Andreja, Vevče, Slape s podružnico sv. Jakoba (ki so jo zaradi dotrajanosti 1789 podrli), Studenec in Fužine (ker je bil pri Fužinskem gradu most čez Ljublja-

nico). Prvi župnik je bil Anton Klementini iz Stare Fužine v Bohinju (1783-1810). Sledili so mu: Karol Zorn (1810-1825), Jožef Golob (1825-1840), Martin Pajk (1840-1874), Franc Ksaver Levičnik (1874-1887), Andrej Pavlič (1887-1891), Matija Kolar (1891-1908), Janez Müller (1908-1937), Ivan Sladič (upravitelj od aprila do novembra 1937), Janez Kete (1937-1945), Jože Vesenjsek (vikar namestnik, maj 1945), dr. Janez Fabijan (vikar namestnik od junija do novembra 1945), Franc Dobovšek (vikar namestnik od novembra 1945, od 1951 župnijski upravitelj, od 1967 do 1971 župnik), Anton Markelj (1971-2002), Janez Bernot (od 2002).

Dve leti pred ustanovitvijo župnije so poleg romarske cerkve, ki je na tem mestu stala že nekaj stoletij, zgradili župnišče, ki je skupaj s hlevi in posestvom, ki je segalo ob današnji Zadobrovski cesti vse do železnice, predstavljalo gospodarsko osnovo, ki je bila prvi pogoj za ustanovitev nove župnije. Ob ustanovitvi je župnija štela skupno 261 hiš in 1172 duš. Leta 1900 so našli 3716, leta 1931 5214, leta 1940 že 6606 prebivalcev. Iz poljske župnije sta bili ustanovljeni dve novi župniji: 12. 10. 1975 župnija sv. Andreja Kašelj-Zalog in 15. 8. 1980 Ljubljana-Zadobrova. Danes ima župnija Ljubljana Polje prek 10000 prebivalcev. Ker datum ustanovitve župnije ni znan, se bomo »okrogle« obletnice spomnili na žegnanjsko nedeljo, 8. oktobra 2023.

25-letnica kraljice glasbil

10. oktobra bo minilo tudi četrto stoletje od blagoslova naših orgel, opus 45, Škofijske orglarske delavnice Maribor, ki jih je leta 1998 med slovesnim somaševanjem blagoslovil takratni stiški opat dr. Anton Nadrah. Sedanje orgle, ki pomenijo uresničitev skoraj stoletne želje poljskih župljanov, so tako zagotovo že četrte v poljski cerkvi. Orgle so bile že v stari cerkvi, ki je bila močno poškodovana ob ljubljanskem potresu 1895. Po obnovi in razširitvi stare cerkve v današnjo so jih uporabljali do maja 1918, ko so poleg bronastih zvonov vojaki pobrali tudi kovinske piščali, da bi jih pretopili v strelivo. Organist Fran Učakar je leta 1913 o teh orglah zapisal, da imajo dva manuala (ročna klaviatura pri orglah) in 24 registrov, vendar je en manual neuporaben. Orgle naj ne bi bile vredne popravila, njihovo starost pa je ocenil takole: »Dosti do 100 let jim ne manjka.« To potrjuje tudi oglas kranjskega izdelovalca orgel Johanna Gottfrieda Kunatha v prilogi časnika Laibacher Zeitung - Intelligenzblatt. Kunath v letih 1830/1831 večkrat oglašja, da so zaradi povečanja župnijske cerkve v kraju Devica Marija v Polju pri Ljubljani naprodaj obstoječe, pred kratkim izdelane cerkvene orgle z 12 registri. Po drugi svetovni vojni so na naš kor prenesli orgle, ki jih je leta 1935 za kapelo zavetišča sv. Jožefa na Vidovdanski cesti izdelal orglarski mojster Franc Jenko iz Šentvida pri Ljubljani. Zavetišče je bilo leta 1948 nacionalizirano, kapela in orgle pa so novim gospodarjem postale odveč. Nam so te orgle dobro služile skoraj petdeset let, sedaj pa obnovljene lepšajo bogoslužje v župnijski cerkvi v Senožedah na Primorskem. Ob pripravah na praznovanje 100-letnice posvetitve obnovljene župnijske cerkve je župnijski pastoralni svet sklenil, da se ob prenovi zunanjsčine in notranjsčine cerkve naročijo tudi nove orgle in se tako uresniči predvojna prizadevanja poljskih župljanov. Nove orgle je izdelala Škofijska orglarska delavnica iz Hoč pri

Mariboru. Pogodba je bila podpisana 16. aprila 1997. Pred postavitvijo novih orgel je bilo treba znižati in povečati pevski kor. Julija 1998 so iz Hoč pripeljali orgelske omare in piščali, ki so jih nato sestavljali in ugaševali do oktobra, ko so orgle ob blagoslovitvi prvič mogočno zadonele v naši cerkvi. Naše mehanske orgle imajo 3 manuale, pedal in 36 pojočih registrov. Poleg nepogrešljivih principalov in flavt so v orglah bogato zastopani tudi godalni registri in jezičniki. Principalni registri so kovinski iz kositra, flavtni pa večinoma leseni. Skupno 2507 različnih piščali z obsežno barvno paletto in možnostjo različnih kombinacij omogoča organistom široke glasbene možnosti pri spremljavi pevcev in oblikovanju bogoslužja ter samostojnih koncertov. V kratkem načrtujemo servis in čiščenje glasbila, saj se je z leti v orglah nabralo veliko prahu in drugih nečistoč.

100-letnica zvonov

16. septembra je minilo 100 let, odkar je duhovnik, profesor, pesnik in urednik dr. Mihael Opeka (1871-1938) posvetil 4 nove jeklene zvonove v čast Srcu Jezusovemu, Materi božji, sv. Mihaelu in sv. Jožefu, ki so jih ulili v železami Kranjske industrijske družbe (KID) na Jesenicah. V letih med 1916 in 1929 so v KID ulili prek 2200 zvonov. Med njimi je največji prav zvon, ki so ga leta 1923 ulili za levi zvonik naše cerkve. V premeru meri 2354 mm, težak je 5825 kg, udami ton pa ima g0. V naši cerkvi je tako slabih sedem let, med novembrom 1916 in septembrom 1923, sameval samo najmanjši bakreni zvon iz leta 1875, ki so ga skupaj s preostalimi tremi za zvonik stare, v potresu uničene cerkve ulili v zvonarni Hilzer v Dunajskem Novem mestu. Leta 2018 so bili zamenjani pogonski mehanizmi in dotrajani jarmi. Nameščeni so bili tudi novi elektromotorji, računalnik za krmiljenje zvonjenja, elektro omarica, sistem za bitje ure ter kovani kembliji. Obnovljeni pogoni in jarmi omogočajo preprosto zamenjavo železnih zvonov z bronastimi v – vsaj tako upamo - bližnji prihodnosti.

VELIKI ŠMAREN

Ob letošnjem prazniku Marijinega vnebovzetja smo imeli v gosteh diamantnega mašnika (65-letnica duhovništva) p. Franca Šetarja, ki je daroval sv. mašo ob 10.00. Rojak jezuit Franc Šetar je kljub visoki starosti še vedno vitalen in zelo jassen v besedi. Tako smo z zanimanjem prisluhnili njegovemu nagovoru, v katerem se je najprej omejil na praznik Marijinega vnebovzetja, na koncu pa je spregovoril še nekaj besed o svoji življenjski in duhovniški oz. redovniški poti. Ob koncu sv. maše so se župljani patru zahvalili z izbranimi besedami. Pozabili pa niso niti na domačega župnika ob 25-letnici mašništva. Sv. maši je sledilo druženje na župnijskem dvorišču ob pecivu, torti in osvežilnih pijačah. Tudi tokrat smo postregli z domačim pivom Rokovnjač. Za praznično vzdušje so poskrbeli tudi možje, ki so pred cerkvijo postavili mlaja s pozdravnim napisom. Vsem, ki ste s svojo udeležbo in sodelovanjem kakorkoli prispevali k lepemu obhajanju slovesnosti, iskren Bog povrni.

IZLET ANIMATORJEV IN DRAM-SKE SKUPINE

Tudi letos smo se z oratorijskimi animatorji in otroki iz otroške dramske skupine zadnji avgustovski dan odpravili na izlet. Tokrat smo se odpravili v Dobovo, v tamkajšnje Terme Paradiso. Ob 8.30 smo se zbrali na župnijskem dvorišču in se nato peš napotili na železniško postajo v Polju. Z direktnim vlakom smo se odpravili proti Dobovi. Po slabih dveh urah smo prispeli v Dobovo in se peš odpravili v nekaj sto metrov oddaljene Terme Paradiso. Tam smo uživali v vodi, pogovorih s prijatelji, na toboganih ali ležalniki ter ob dobrem kosilu. Pozno popoldne smo se polni lepih vtisov vrnili domov. **Za izvedbo izleta se tudi letos iskreno zahvaljujemo Slovenskim železnicam (<https://potniski.sz.si/>), ki so nam s precejšnjim popustom olajšale organizacijo izleta. Zahvaljujemo se tudi Termam Paradiso (<https://paradiso.si/>), ki so prav tako primaknile nekaj popusta in nas prijazno sprejele.**

KAPELICA V SLAPAH

Kapelica v Slapah je z zaščitno varovalno ograjo dobila dokončno podobo. Vsem, ki ste poskrbeli za izdelavo in montažo ograje, iskren Bog povrni. V kratkem bomo pročelje kapelice še osvetlili.

DAR ZA UKRAJINO

Darove za Ukrajino, ki smo jih zbirali ob raznašanju letošnjega velikonočnega ognja, smo osebno izročili s. Barbari Peterlin, ki zdaj deluje v Kijevu v Ukrajini. Sestra se iskreno zahvaljuje vsem darovalcem in jih v molitvi izroča Bogu.

duhovniški grob

DUHOVNIŠKI GROB

V ponedeljek, 21. avgusta, zgodaj zjutraj sta sodelavca Centra Aletti iz Slovenije, Boštjan in Jože, pripeljala mozaik, ki so ga v Centru izdelali za duhovniški grob na pokopališču v Polju. Kako je potekala montaža, je razvidno iz priloženih fotografij.

Vsebinsko ozadje oz. razlago mozaika pa je podal umetniški vodja Marko Ivan Rupnik:

Pokopališče je za nas kristjane zelo pomembno. Kot vemo, so grški kristjani pokopališče imenovali »spalnica«, počivališče. V starih cerkvah je bila najvažnejši prostor kripti.

Kaj za kristjane pomeni cerkev kot zgradba? Kaj je bilo zanje pomembno, ko so za obhajanje bogoslužja prešli iz domov v javni prostor, da bi se jih lahko več zbralo skupaj? Najprej so začeli obnavljati prostor, potem pa so v njem začeli opravljati bogoslužje. Bogoslužje je namreč uresničitev občestva kot Kristusovega telesa, ki se daruje, ki umre in ki vstane ter živi v slavi. Zato so bile stene zanje kot nekakšen filmski trak, ki posname, kar se dogaja v prostoru. V njem se Cerkev uresničuje kot Kristusovo telo, kot občestvo združenih po Svetem Duhu v Kristusovem telesu in se postavi pred Očeta: »Po Kristusu, s Kristusom in v Kristusu, tebi vsemogočnemu Bogu Očetu ...« (zaključek evharistične molitve). In če je ta zgradba podoba Kristusovega telesa, si kristjani želijo, da vanjo vstopijo. Tako imenovani »mučenci evharistije« so rekli: »Sedem dni zdržimo, osmi dan moramo iti v Kristusovo telo, da se naučimo resnice, ki je v tem, da smo Kristusovo telo«.

Torej kristjan si želi biti v Cerkvi – pa ne v stavbi, ampak v Kristusovem telesu. In zato, ko človek zboli, ga mazilijo. Maziljenje se je opravljalo večkrat čez leto, in sicer prav zato, da se ljudem ves čas razodeva resnica – kot pravi Pavel v 1 Tes 5,23 – da smo cel človek, »duh, duša in telo«: gre za celoto, in v eshatološki viziji se bo rešil cel človek. Zato so kristjani želeli ostati v Kristusovem telesu. In ko umrejo, naj bi se res »zavili« v Kristusovo telo.

Kam so položili umrlega kristjana? V kripto. In kaj so tja položili? Lupino pšeničnega zrna, ki je vzkliko in živi v Kristusu, lupina pa ostane tukaj, v zemlji – tam, kjer je vzkliko seme: v Kristusovem telesu. V krstu je

človek vstopil v Kristusa, zato so kristjana pokopavali v kripti, v zemljo znotraj cerkve, pod cerkvijo. Zakaj? Da se uresniči, kar je rekel sv. Pavel: da je naše življenje »skrito s Kristusom v Bogu« (Kol 3,3). Da bi sorodniki in vse občestvo videli, da ta pokojni ni pokojni, ampak je skrit v Kristusovem telesu, v Bogu, da pripada Bogu Očetu, ker je del Kristusovega telesa. V njem čaka, da ko se bo prikazal Kristus, naše življenje, se bomo tudi mi prikazali z njim v slavi (prim. Kol 3,4). Ko pa se je skupnost razširila in v kripti ni bilo več prostora, umrlih kristjanov niso hoteli pokopavati na poganskih pokopališčih, ker to ne bi bilo v skladu z njihovo vizijo. Začeli so jih pokopavati okrog cerkve in so okrog pokopališča napravili zid – tako je bilo pokopališče zanje še vedno del cerkve, območje Kristusovega telesa. To je tista zemlja, kjer pšenično zrno umre – podoba krsta – in obrodi sad (prim. Jn 12,24).

Tudi pokopališče v župniji Polje je podoba tega dragocenega izročila Cerkve. Zato je za pokopališče najprimernejša podoba nebeškega Jeruzalema. Tam je zgoraj Očetova roka, v središču pa prestol in na njem Jagnje, ki je bilo darovano – je zaklano, ampak je vzravnano, pokončno (gr. egeire). Gre za isto besedo, ki jo uporabi evangelist Janez v odlomku o Mariji Magdalenini, ko se je obrnila od groba in pred seboj videla Jezusa vzravnane – videla je vstalega Kristusa.

Poleg prestola je Marija, ki je sprejela Besedo, spletla meso in jo položila v svet kot podoba človeškosti – kot pravega Boga in pravega človeka. Ona je Mati Božja in vedno Devica. Uresničitev človeka je v tem, da se v njem Beseda razodene kot človekost, kot podoba, in sicer na način, s katerim Bog živi svojo človekost, ki jo je sprejel od Marije.

Na drugi strani pa je Janez Krstnik, ki je med ljudstvom prepoznal, kdo je tisti, ki je pravi Bog in pravi človek – prepoznal je tisto

jagnje, ki je prišlo, da bo greh sveta vzelo nase. Bog namreč vodi zgodovino na način jagnjeta: ne z vojsko, z močjo, ampak z darovanjem samega sebe. Janez Krstnik je rekel, da je On Božje Jagnje, nato pa dodal, da je Božji Sin (prim. Jn 1,29.34). Janez ga je prepoznal in napotil za njim njegove prve učence (prim. Jn 1,35-37).

Marija je v Božjem kraljestvu, ker jo tako slavi bogoslužje in tudi dogma je izrekla to resnico. Tudi Janez Krstnik je v Božjem kraljestvu, ker je Kristus sam rekel, da »je najmanjši v Božjem kraljestvu večji od njega« (Lk 7,28). In zadaj vidimo hiše nebeškega Jeruzalema, kjer se vidijo okna, osvetljena od znotraj. Kristjan si namreč ne želi, da si pripravi grob na tej zemlji, ampak da si s svojim življenjem v Kristusu »rezervira« stanovanje v Božjem kraljestvu.

Jagnje drži knjigo, na kateri piše Omega in Alfa. Mi smo navajeni obrnjeno: Alfa in Omega. Veliki strokovnjaki razlage Janezovega Razodetja pravijo, da se zelo pogosto narobe razlaga ta odlomek, kjer pravi: »Jaz sem Alfa in Omega, začetek in konec« (Raz 21,6; prim Raz 22,13). Alfa je namreč prva črka grške abecede, Omega pa zadnja, pa se zdi, kakor da bi Jezus s tem rekel: »Jaz sem začetek in konec«. Ne, to je povedal v drugem delu stavka, ko pravi, da je »začetek in konec«. V prvem delu stavka pa pove, da je on abeceda, od prve do zadnje črke. Judovska logika velikokrat uporablja tak način, da se naslednji stavek ponovi: jaz sem Alfa in Omega, prva in zadnja črka abecede, ker sem dejansko začetek in konec. Se pravi: Kristus je jezik, je govorica, ker je Logos, Očetova Beseda, namenjena človeku. On govori govorico, ki jo je potem razodel s svojim življenjem in nas po Svetem Duhu uči in spominja vsega, kar nam je povedal (prim. Jn 14,26). To pomeni, da nam Sveti Duh razodeva to abecedo, to govorico, ki je govorica

Jagnjeta, ne moči, napihovanja, ljubosumnosti, nevoščljivosti, ampak skromnosti, ponižnosti, ljubezni, darovanja samega sebe – to je abeceda velike noči.

Izpod prestola se izliva voda. Razodetje pravi, da tam izvira »reka žive vode« (Raz 22,1). Jean Corbon, veliki maronitski liturgist, pravi, da je v tej vodi Cerkev prepoznala bogoslužje, ki gre prek vse zgodovine in človeka potegne v Kristusovo velikonočno življenje. Mi torej gledamo od dopolnitve, od dokončnosti, od izpopolnjenosti vsega v Kristusu, obračamo se nazaj in gledamo sedanjí čas. Pri vsaki evharistiji, pri »po Kristusu, s Kristusom in v Kristusu ...«, pridemo pred Boga Očeta in vidimo v Božjem kraljestvu svetnike, naše pokojne, vse ki so v Kristusu, vse, ki tam živijo. Vidimo, kako se res vse dopolnjuje v Kristusu. In prav tam dobimo pravi ključ, da gledamo zgodovino. Zato ta podoba, ki je v starih časih že bila v katakombah – ne Alfa in Omega, ampak Omega in Alfa –, kristjanom pokaže, naj ne gledajo stvari od tod proti koncu. Nasprotno: zahvaljujoč evharistični izkušnji gledamo od konca proti sedanjemu času. Stvari, ki se jih tukaj lahko bojimo, prestrašimo, ki jih doživljamo kot nekaj groznega, nam dajo delež pri Kristusovi veliki noči, da tudi mi lahko pridemo do vstajenja. Dogodke razumemo drugače, če jih beremo od izpopolnitve v Kristusu, kakor pa če jih gledamo od tukaj proti koncu, kot večina ljudi. V tem primeru kristjani ne bi bili nič posebnega, ampak bi bili kot vsi drugi. V resnici pa imamo kristjani nekaj povsem novega: gledamo od konca sem. Vemo namreč, kako se stvari končajo. In ne le, da vemo, ampak jih tudi vidimo in že doživljamo. Zato je naše doživljanje, naša izkušnja tudi naše spoznanje. V občestvu svetih dobivamo neprestane potrditve, da se lahko spominjamo, da gledamo s pravega zornega kota, namesto da bi ves čas gledali proti koncu in vsak s svojo ideologijo.

KATEHUMENAT

Katehumenat pomeni pripravo na zakramente uvajanja v krščanstvo (krst, obhajilo in birmo). Mnogo ljudi že ima te zakramente, nima pa poglobljenega poznavanja vsebine vere. Nekateri še nimajo zakramentov, radi pa bi bolje spoznali in razumeli krščanstvo. Zato so srečanja razširjena v Spoznavanje krščanstva in katehumenat. To pomeni, da ponujajo oboje – možnost spoznavanja osnov krščanstva, ne da bi bil cilj prejem zakramentov, čeprav je to najprimernejše okolje za pripravo na krst, obhajilo in birmo ter prejem omenjenih zakramentov. **Katehumenat za našo dekanijo bo potekal v župniji Ljubljana Sv. Križ. Začetek bo v četrtek, 5. oktobra, ob 20.00 v veroučnih učilnicah, Na Žalah 2. Srečanja bodo potekala od 20.00 do 21.30 do junija 2023. Na velikonočno vigilijo, 31. marca 2024, pri slovesni vstajenjski sveti maši bodo katehumeni prejeli zakramente uvajanja v krščanstvo.** Podrobnejše informacije so dostopne na spletni strani: www.ljubljana-sveti-kriz.si.

ŠTUDENTSKA SREČANJA

Študentke in študentje ste vabljeni na študentska srečanja, ki se bodo začela v ponedeljek, 9. oktobra, ob 20.00. Srečanja bodo v sejni sobi župnišča.

OTROŠKA DRAMSKA SKUPINA

Otroška dramska skupina bo začela delo v oktobru. Prvo srečanje bodo imeli v petek, 13. oktobra, ob 17.00 v veliki učilnici. Vabljeni dosedanja in novi igralski »nadebudneži«.

SODELOVANJE SKAVTOV

Skavti bodo sodelovali pri sveti maši v nedeljo, 15. oktobra, ob 10.00. Predstavili bodo tudi svoje programe, v katere vabijo otroke in mlade.

SVETOPISEMSKA SKUPINA

Prvo srečanje svetopisemske skupine bo v torek, 17. oktobra, po večerni sveti maši (ob 19.30). Tudi letos nas bo v globine Svetega pisma uvajal profesor Svetega pisma dr. Matjaž Celarc. Vsebina letošnjih srečanj bo Pavlovo pismo Rimljanom. Vljudno vabljeni dosedanja slušatelji kakor tudi morebitni novi. Srečanja bodo v mali učilnici nad kapelo.

EVROPSKO SREČANJE MLADIH

46. Evropsko srečanje mladih bo potekalo v Ljubljani. V sodelovanju z lokalnimi Cerkvami in s podporo mesta Ljubljane ga bo organizirala Taizéjska skupnost. **Mladi iz vse Evrope se bodo od 28. 12. 2023 do 1. 1. 2024 zbrali v prestolnici Slovenije.** Namen srečanja je mlade spodbuditi, da poživijo svoje duhovno življenje ter postanejo nosilci miru, sprave in solidarnosti. S srečanjem želimo poleg mladih povabiti tudi vse prebivalce Ljubljane in okolice, da odprejo vrata svojih domov in sprejmejo mlade udeležence. **Mladi med 18. in 35. letom so povabljeni, da na Evropskem srečanju mladih sodelujejo kot udeleženci. Za vas je pripravljen celodnevni program s tremi molitvami, pogovornimi skupinami z mladimi iz vse Evrope, delavnice z različnimi tematikami in priložnosti za spoznavanje Ljubljane in mladih romarjev.** Iščemo družine in posameznike iz Ljubljane, ki bi bili pripravljeni sprejeti v goste mlade, ki bodo prišli na srečanje. Ne potrebujete veliko: mladi morajo le nekam pogrniti svojo spalno vrečo, pozajtrkovati in z vami pojesti novoletno kosilo. Več podrobnosti dobite na spletni povezavi: <https://taizeljubljana.si/>

OBVESTILA

bralci beril

- 1. okt. - 26. ned. med letom, rožnovenska** 19⁰⁰ 1b. Saša Žle
8⁰⁰ 1b. Nada Tomažič 2b. Tomaž Vidmar
2b. Janja Groznik
22. okt. - 29. ned. med letom, misijonska
10⁰⁰ 1b. birmanci 8⁰⁰ 1b. Marjeta Snoj
2b. birmanci 2b. Nadja Kranjc
19⁰⁰ 1b. Marijan Kuhelj 10⁰⁰ 1b. Klavdija Rudolf
2b. Kati Rupnik 2b. Urška Vintar
8. okt. - 27. ned. med letom, žegnanjska 19⁰⁰ 1b. Kati Rupnik
8⁰⁰ 1b. Mojca Tomažič 2b. Pavel Žakelj Bevec
2b. Petra Pondrk
29. okt. - 30. nedelja med letom
10⁰⁰ 1b. Viki Vertačnik 8⁰⁰ 1b. Štefan Bahun
2b. Neža Plut 2b. Barbara Gabrovšek
19⁰⁰ 1b. Pavel Žakelj Bevec 10⁰⁰ 1b. Marjeta Cerkvenik
2b. Maksimilijan Sotošek 2b. Bojan Vintar
15. okt. - 28. nedelja med letom 19⁰⁰ 1b. Marjan Kuhelj
8⁰⁰ 1b. Andrej Kocjančič 2b. Marica Rabzelj Mihelič
2b. Nataša Kunc
10⁰⁰ 1b. Lidija Kranjc
2b. Tatjana Mihoci

adoracija

Ob petkih od 18.30 do 19.00 v tišini.

maše (pogrebi, oddane)

+ Anton Zupan: 1M (Ana Perčun)/ + Janez Dolinar: 10M (žena Angela s sinovoma)/ v čast Srcu Jezusovemu: 1M (n. n.)

kršчени

Zala Lila Grabnar, Oton Vid Grabnar, Sofija Zvonka Grošelj

krščansko pokopani

Janez Dolinar, Marija Huzjan, Karolina Žibert, Alojzija Bunič

dobra dela

Za župnijo - cerkev: 100 € (n. n.), 150 € (J. P.); ob smrti + Janeza Dolinarja za cerkev: 100 € (žena Angela s sinovoma)

Vsem darovalcem Bog povrni!

MAŠE

- ob nedeljah ob 8⁰⁰, 10⁰⁰ in 19⁰⁰
- ob delavnikih ob 7⁰⁰ in 19⁰⁰
- ob praznikih ob 9⁰⁰ in 19⁰⁰

URADNE URE

- ob ponedeljkih od 8⁰⁰ do 9⁰⁰
- ob torkih od 8⁰⁰ do 9⁰⁰ in od 17⁰⁰ do 17⁴⁵
- ob četrtnih od 8⁰⁰ do 9⁰⁰ in od 17⁰⁰ do 17⁴⁵
- ob sredah, petkih in praznikih ni uradnih ur

KARITAS

Uradne ure: 2. oktobra od 18.30 do 19.00 v župnijski kapeli.

e-pošta: karitas@zupnija-ljpolje.si

TRR Karitas: **NLB 02054-0253243567**

KNJIŽNICA

- ob nedeljah od 9⁰⁰ do 10⁰⁰!

e-pošta: knjiznica@zupnija-ljpolje.si

KRSTI

Priprava v torek, 3. 10., ob 18⁰⁰.

Za datum krsta in podatke se oglasite v župnijski pisarni! S seboj prinesite družinsko knjižico in izjavo botra!

OBHAJILO BOLNIKOV

Na prve petke v mesecu in pred prazniki. Za previdevanje (v smrtni nevarnosti) lahko pokličete kadarkoli.

POROKE

Prijava vsaj mesec dni pred poroko. Potrebni dokumenti: krstni in samski list, potrdilo o opravljenem tečaju.

Izdala Župnija Ljubljana Polje

Zadobrovska cesta 6, 1260 Ljubljana Polje
tel.: 01/529 22 33

e-naslov: www.zupnija-ljpolje.si

e-pošta: info@zupnija-ljpolje.si

TRR župnije: Nova KBM d. d.

SI56 0430 2000 3170 429

Odgovarja Janez Bernot, župnik
Tisk: ABO grafika

OKTOBER - VINOTOK

1	ned	26. ned. med letom, rožnovenska; Terezija Deteta Jezusa	DUHOVNA OBNOVA ZA BIRMANCE
2	pon	Angeli varuhi	
3	tor	Frančišek Borgia, redovnik	
4	sre	Frančišek Asiški, redovni ustanovitelj	SREČANJE Z BIRMOVALCEM ob 18.00
5	čet	Marija Favstina, redovnica	
6	pet	Bruno, ustanovitelj kartuzijanov	
7	sob	Rožnovenska Mati Božja	BIRMA ob 10.00
8	ned	27. ned. med letom; farno žegnanje; Pelagija, spokornica	DAROVANJE ZA CERKEV
9	pon	Abraham in Sara	ŠTUDENTSKO SREČANJE
10	tor	Danilo, škof	
11	sre	Filip, diakon	
12	čet	Maksimiljan Celjski, mučenec	
13	pet	Koloman, mučenec	MLAJŠA ZAKONSKA SKUPINA
14	sob	Kalist I., papež	
15	ned	28. ned. med letom; Terezija Avilska, redovnica in cer. uč.	SODELOVANJE SKAVTOV ob 10.00
16	pon	Marjeta Marija Alacoque, redovnica	
17	tor	Ignacij Antiohijski, škof, mučenec	SVETOPISEMSKA SKUPINA ob 19.30
18	sre	Luka, evangelist	
19	čet	Pavel od Križa, duhovnik	
20	pet	Irena (Mira), mučenka	
21	sob	Uršula, devica in mučenka	
22	ned	29. ned. med letom, misijonska; Janez Pavel II., papež	MISIJONSKI SREČELOV
23	pon	Janez Kapistran, duhovnik	
24	tor	Anton Marija Klaret, škof	
25	sre	Darinka (Darja), mučenka	
26	čet	Lucijan, mučenec	
27	pet	Sabina Avilska, mučenka	
28	sob	Simon in Juda Tadej, apostola	
29	ned	30. nedelja med letom; Mihael Rua, redovnik	
30	pon	Marcel, mučenec	JESENSKE POČITNICE
31	tor	Volbenk, škof, dan reformacije, d. p. d.	BRALCI BERIL